

DIANA SOTO

Hova tűntél, szeretet?

Messzi hazám szívében láttam a hajnalt,
napsugaras világot.
Ártatlan a gyermeki szív, amelyért most
én sírva kiáltok.
Nem élem meg a reggelt, az idő mára
délfele is járhat,
Párás csókot lehelek kezére az én
szeretett anyámnak.
Tán gyermek vagyok még, mégis felém repül
az idő madara,
Pipacsaim kiveti magából kertem
haldokló talaja.
Látom őket, magukat embernek hívják,
de szolga menetel,
Mérgező emlőjét szopva az életnek
magad se létezel.
Én is játszom a darabban, köszönöm az
emberi szerepet,
Némán sóhajtok árván, múltam siratom.
Hova tűntél, szeretet?

A csalódás állaga

Csalódtam, s lám, szürkévé vált az élet.
Fakók a színek, s kopottak a képek.
Áporodott szaga megüti az orrom,
Zsákruhába bújtam, magamon hordom.
Megsimítom, de megkarcolja a bőröm,
Süvítő hangját mindmáig őrzöm.
Csak egy tompa ütés, mily valótlan.
Hol vagytok, színek? Miért csalódtam?